

**MARKÓ
BÉLA****CSAK KÉK**

Igen, most már reggeltől estig
egyetlen szín lesz: őszi kék,
a szilva húsa betakarja
saját csonttá fagyott szívét,

fürtökben úsznak fent a felhők,
az ég is csupa indigó,
amikor kint leszáll az este,
koppan a kövön a dió,

nem írhatok, csak őszi kéket,
se zöldem nincs, se aranyom,
kékül a kék, ennyi csupán az
állítmányom és alanyom,

szóra szó jön, de mind egyforma,
szétoldódnak a szótagok,
s mit összeszedtem, mind leválnak
rólam a képzők és ragok,

körös-körül szederjes minden,
sötétkék ikra a havon,
vagy mégsem hó ez, porcelán csak
egy étvágytalan asztalon,

nyílik a kikerics a kertben,
mint emmauszi látomás,
hogya hinném, talán lehetne
valamikor feltámadás,

hűl már a nap a láthatáron,
a hegyek éle őszi kék,
de bőrömön még elolvadnak
a gyéren hulló hópihék.